

Marija Kmetova:

Interieur.

V dimu je kavarna nalahno pijana.

Stokrat prevarane hrepenijo luči še in še in trepečejo v rezkem smehu. Kakor mlad tat se mota godba skozi šumenje.

„Saj si ne morem misliti, da je res, da si tukaj in te imam pred seboj!“

„Seveda sem tukaj, poglej me!“

„Kako sem te čakala ves dan! Še mrak je bil v jutru in že sem vstala in pogledala skozi okno. Po cesti navzdol sem pogledala in sem te videla.“

„Kako daleč sem bil tedaj še jaz!“

„Daleč in vendar čisto v meni.“

Njene oči žarijo in vsaka poteza je polna sreče.

„Vse dopoldne sem hitela in hitela. Hip za hipom sem pogledala in vsak človek, ki je prišel izza ovinka, si bil ti, in vsakemu sem se nasmehnila v pozdrav.“

„Kaj me tako malo poznaš, da me zamenjaš s prvim, ki pride?“

„O, ti! Saj veš, saj razumeš! Ne veš?“

„Vem; le nagajam ti.“

„Popoldne sem sedla k oknu in se naslonila. Gledala sem te. Solnce se je smejalo po mojih laseh, in ko sem pogledala, je bilo nebo tako, tako modro in jasno kakor tvoje oko.“

„Je vedno jasno?“

„Vedno — zame. Bolj in bolj je gorelo solnce, bolj in bolj je dehtela pomlad.“

„Jaz pa sem se dolgočasil v vagonu.“

„In ko je zazvonilo, mi je bilo, da glas pozdravlja tebe in te vabi in kliče v moje naročje. Takrat je bila sreča v meni, a v mraku je prišla bolest.“

„Moj Bog, kakšna si!“

„Še bolj silno je bilo čakanje, še večje hrepenenje. Slišala sem ljudi in štela korake. Stala sem ob oknu, sklepala roke, gorela so mi lica in glava je bila težka in motna.“

„Od čakanja?“

„Kako meniš?“

„Nič, nič.“

„V čakanje je pripolzela groza, groza, če bi te ne bilo. Odmevali so koraki; s te ceste, z one ceste so prihajali. Sedla sem k mizi, spet sem slišala korake, a to je bilo le moje srce.“

„Beži, no — beži.“

„Planila sem k oknu in zaželela sem si ljudi, mnogo ljudi, da bi ugibala, kje si ti med njimi. Pa je bilo vse tiho, čisto tiho.“

„Tako?“

„In potem, potem — prišel si. O, ti, ti!“

„Tako?“

„Je res, kaj ne, da je res? Kakor v bajki mi je. Kako si dober, dober . . .“

„Tako?“

„Kaj te ni?“

Ona se zdrzne in prebledi. Oči se širijo in širijo in trudoma se nasloni nazaj. Tam v kotu je ženska in neme besede plavajo v motnih pogledih od njega do nje. Že se razmahne širok nasmeh krog njegovih ustnic, tedaj se skloni in nagloma vpraša:

„Kaj si rekla?“

Janko Smeec:

V težki duši.

Glej, ti si mi bila kot zarja jutranja,
ki z vrhov visokih se v polje razlije;
si bila mi solnce, ki večnosti sije,
večer, ki nad zemljo pokojen se sklanja . . .

In kakor dva srečna, nevedna otroka
v življenju sva stala. Prišli so viharji —
in, kar prej bleščalo se v svetli je zarji,
je šlo kot da vzela vse noč je globoka.

O če bi vsaj vedel, kaj srce zdaj hoče!
Le to mi je jasno v tej težki minuti,
da vse siromašno mi niti ne sluti,
zakaj se nad lastno bolestjo grohoče?